

LBRIS

We know
books
CORNELIA ANCA PRICUNDA

Basmele copilăriei

Vol. 2

ILUSTRAȚII DE DONA TONKA

LETRAS

Cuprins

Înțeleptul Daiu.....	5
Păianjenul.....	13
Florin și frumoasa Sorina.....	22

LBRIS

We know
books

Într-un sat vestit prin așezarea lui datorită viilor și livezilor care îl înconjura, trăia un nevoiaș pe nume Tan, cu fiul său, un flăcăiaș de toată isprava.

„Doamne! Ce m-aș fi făcut să fi rămas singur după ce a părăsit femeia mea acest pământ, plecând la judecata de apoi. Iaca, nu-mi satur privirea uitându-mă la Alin, feciorul meu.” Și avea dreptate Tan să se bucure, deoarece fiul său nu-i călcase niciodată cuvântul și nici nu pornea să facă vreun lucru până nu-i cerea sfatul. Și toate ar fi mers ca pe roate, în bună înțelegere, dacă într-o noapte Alin n-ar fi avut un vis ciudat.

Stând ca de obicei să păzească via, văzu venind către el o bătrână:

—Ei, băietе! Trebuia să fii fiul mai marelui înțelept. În ziua când ai venit pe lume, ursitoarele s-au grăbit și te-au schimbat cu cel ce trebuia să fii fiul lui Tan. Daiu trebuia să te numești.

Alin se trezi speriat și-l căută pe tatăl său să-i povestească visul, dar negăsindu-l prin preajma casei, începu să se gândească la cele visate. În cele din urmă, socoti că totul nu putea fi decât adevăr. De n-ar fi fost așa, s-ar fi dovedit a fi un neștiutor, un fel de încurcă lume. Și spuse cu glas tare: „Umblă vorba că visele nu mint!”

De azi, Daiu mă cheamă. Acesta-i numele meu adevărat.

Tatăl său, întorcându-se, îl auzi și, neștiind ce să creadă, strigă:

—Ce-ai pățit, fiule?! Ce pacoste ți-a luat mințile!

—Niciuna! răspunse acesta, privind-l ca un judecător. De-ai auzit, cu atât mai bine. Pornește degrabă în căutarea adevăratului meu tată – Mai Marele Înțelept.

Tan dădu fuga la vecina lui ce se pricepea la fiertul buruienilor și descântatul rătăciților. Și, fără a-și mai trage sufletul, începu să-i povestească cele întâmplate.

Bătrâna, îl ascultă și în cele din urmă se apropie de el, oftând:

—Mare nenorocire s-a abătut asupra ta. Să-ncerc să-l lecuiesc, dar tare mi-e frică să nu fi pus stăpânire pe el Duhul cel rău.

De cum intră în casa lui Tan, femeia îl luă pe Alin cu binișorul și prinse a-i descânta, îmbiindu-l să guste dintr-o cană cu o fiertură tămăduitoare.

—Bea, Aline, bea, maică...

Băiatul se încruntă și-i aruncă vorbe de ocară.

—Te-au dat treburile afară din casă? Ia-ți otrava și fugi de-aici! Nu sufăr de vedenii. Daiu mă cheamă și de nu-mi găsiți pe tatăl meu adevărat, voi pleca eu însumi în căutarea sa.

—Bine, Daiu, fiule, zise bătrâna, dacă vrei să-ți spunem așa, nu-i nicio supărare, dar află că prin locurile acestea nimeni nu-i cu un asemenea nume.

—Fiule, grăi Tan plin de jale, n-a fost decât un vis ce ți-a sucit mințile.

—Mi-e drag satul acesta în care am crescut, dar vreau să ajung înțelept. Nicio lacrimă nu mă va îndupleca. Ah!

Ce încurcătură mi-au făcut ursitoarele... curând voi îndrepta greșeala lor.

Și luându-și rămas-bun, plecă în căutarea celui de care auzise în vis, fără a lua în seamă suferința tatălui său.

Pășind pragul casei părintești, Alin puse piciorul în grădina de smarald, a cărei stăpână era Crăiasa Primăverii.

Blândul Zefir se juca mângâind petalele florilor. Zărindu-l, se opri o clipă din zburdălnicia lui și-l întrebă:

—Încotro?

—Mă duc să-l caut pe tatăl meu, Mai Marele Înțelept.

Și, fără a aștepta, îi povesti întâmplarea.

—Am să te însoțesc o parte din drum, spuse Zefirul, neconținând cu joaca lui printre ramurile copacilor.

—Primesc bucuros! Spune-mi, rogu-te, ai auzit prin locurile astea de Mai Marele Înțelept?

—Îmi pare rău că nu pot să-ți fi u de folos, dar poate vom vedea în grădina de rubin.

LIBRIS | Books

Și a mers Alin zile și nopți întregi prin grădina de smarald, desfătându-și privirea și auzul, ascultând în taină la poveștile piticilor strânși în jurul zânelor bune.

Zefirul mângâie fața lui Alin și-i șopti:

–Nu te speria, poți să te apropii de ei, ai să vezi că nu-ți vor face niciun rău. De nu, stai cuminte între tufele de coacăze. Astfel, nu te vor vedea și-și vor termina poveștile năzdrăvane fără a fi stingheriți. În acest timp am să mă joc printre ei, le sunt prieten bun.

Când se apropiau zorii, Zânele dispăreau și viața își lua rânduiala de la capăt. Gâzele porneau la treabă, iar păsările nu conteneau cu trilurile și se înălțau până la norii sidefii.

Curând, copacii își scuturară coroanele încărcate cu petale mici și albe asemenea boabelor de mărgăritar. Toate acestea erau cu adevărat minunate și Alin nici nu-și dădu seama când intră în grădina de rubin, a cărei stăpână era vara. Atunci, zglobiul Zefir se apropie de el și-i grăi:

–Aline... fi i binevenit în grădina de rubin!

–Of, îmi zici mereu ca toți cei de acasă. Ți-am spus, mă cheamă Daiu.

–Bine, bine! Să nu pierdem vremea și să-l întrebăm pe primul întâlnit de știe ceva despre Mai Marele Înțelept.

–Ai dreptate, uite, am și văzut pe cineva! Răspunse Alin, nescăpând din ochi o mică vietate.

–Hei, ariciule, strigă Alin, spune-mi, rogu-te, nu știi unde locuiește Mai Marele Înțelept?

–Îmi pare rău că nu-ți pot fi de folos, zise țeposul, luându-și rămas-bun.

Și tot mergând Alin prin grădina zânei de rubin, minunându-se de coloritul florilor, îi apăru în cale un roi de albine, una mai vrednică decât alta.

Tocmai voia să se ferească din calea lor, când regina îl întrebă:

–Hei, flăcăule, ce-ți pierzi vremea în zadar?

–N-o pierd, îl caut pe Mai Marele Înțelept. Nu cumva ai auzit de el?

–Nu, răspunseseră albinele într-un zumzăit.